

ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΦΟΡΟΣ

ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ν. Δ. 3033 της 6/14-10-54 (Α 258). Περί των εσόδων των δήμων και κοινοτήτων.

«... Αρθρ. 24.

9. Διαμονής παρεπιδημούντων, ξενοδοχείων ύπνου και επί εκδιδομένων υπό ξενοδοχείων λογαριασμών.

" 1. **Επιβάλλεται τέλος υπέρ των δήμων και κοινοτήτων των περιφερειών της τέως διοικήσεως πρωτεύουσας και του τέως δήμου Θεσσαλονίκης πλην των δήμων Αθηναίων, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης ως και υπέρ των δήμων και κοινοτήτων, αίτινες έχουν χαρακτηρισθεί ως λουτροπόλεις ή οργανωμένοι αρχαιολογικοί τόποι"**

α) διαμονής παρεπιδημούντων, εφ' όσον η διαμονή διαρκεί έλαττον του εξαμήνου, οριζόμενον εις πέντε τοις εκατόν επί του καταβαλλομένου μισθώματος (κλίνης, δωματίου, διαμερίσματος ή χώρου). Το τέλος βαρύνει τον μισθωτήν εισπράττεται δε υποχρεωτικώς υπό του εκμισθωτού, ευθυνόμενου ατομικώς έναντι του δήμου ή της κοινότητας.

***ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ: Κατά το άρθρον 13 παρ.1 του ΝΔ 318/1969 (Α 212): Τα τέλη διαμονής παρεπιδημούντων βαρύνουν τον μισθωτήν συμφώνως προς τας διατάξεις του άρθρου 24 παρ. 1 στοιχ. α' του Ν.Δ. 3033/1954 υπολογίζονται επί του καταβαλλομένου μισθώματος κλίνης δωματίου διαμερίσματος ή χώρου εισπράττεται δε παρά των ιδιοκτητών ή εκμεταλλευτών των μισθίων ευθυνόμενων ατομικώς απέναντι του δήμου ή της κοινότητας. Εις το μίσθωμα δεν υπολογίζεται το παρά των υπαλλήλων των ξενοδοχείων εισπραττόμενον φιλοδώρημα".

β) επί των εκδιδομένων λογαριασμών υπό των ξενοδοχείων ύπνου των από β' "τάξεως" και άνω ως και των ανηκόντων εις τας αυτάς κατηγορίας εστιατορίων, κυλικείων, οιομαγειρείων πολυτελείας και κέντρων διασκεδάσεως, οριζόμενον εις πέντε τοις εκατόν επί του ποσού εκάστου λογαριασμού. Το τέλος υπολογιζόμενον επί του αντιτίμου της χρήσεως της κλίνης και των παρεχομένων εις τον πελάτην φαγητών, τροφίμων και ποτών βαρύνει τον εις εξόφλησιν του λογαριασμού υπόχρεον, εισπράττεται δε υποχρεωτικώς υπό του εκδίδοντος τον λογαριασμόν και υπ' ευθύνην του,

***ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ: Κατά το άρθρο 14 παρ.1 του ΝΔ 318/1969 (Α 212): "Το κατά τας διατάξεις του άρθρου 24 παρ. 1 στοιχ. β' του Ν.Δ. 3033/1-954 ως τούτο ετροποποιήθη δια του άρθρου 35 του Ν.Δ. 4260/1962 και του Α.Ν. 543/1968 "περί παροχής ειδικών απαλλαγών και εκπτώσεων εις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις" προβλεπόμενον τέλος βαρύνον τον εξοφλούντα τον λογαριασμόν εισπράττεται υποχρεωτικώς υπό των ιδιοκτητών ή εκμεταλλευτών των επιχειρήσεων κατά την εξόφλησιν του λογαριασμού υπολογιζόμενον επί του συνόλου αυτού μετά την αφαίρεσιν:

α) του αντιτίμου της κλίνης όπερ υπάγεται εις το υπό στοιχείον α' τέλος της ανωτέρω διατάξεως

β) του χορηγούμενου εις τους υπαλλήλους φιλοδωρήματος. Το

εισπραττόμενον τέλος αναγράφεται κεχωρισμένως από τη του λοιπού λογαριασμού".

γ) επί των λουομένων εις φυσικάς ιαματικές πηγάς, οριζόμενον εις δέκα τοις εκατόν επί του αντιτίμου εκάστης λούσεως, βαρύνει δε τον λουόμενον.

***ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ: Κατά το άρθρο 15 παρ.1 του ΝΔ 318/1969 (Α 212): " Το υπό του άρθρου 24 παρ. 1 στοιχ. γ' του Ν. Δ. 3033/1954 τέλος επιβάλλεται επί του αντιτίμου εκάστης λούσεως πραγματοποιούμενης εις λουτρικάς εγκαταστάσεις φυσικών ιαματικών πηγών".

2. Των τελών απαλλάσσονται οι δαπάναις του Κράτους υποβαλλόμενοι εις λουτροθεραπείαν ανάπηροι πολέμου. Του τέλους παρεπιδημούντων απαλλάσσονται:

α) οι μέχρι τρίτου βαθμού εξ αίματος ή αγχιστείας συγγενείς του ιδιοκτήτου ή του ενοικιαστού της οικίας ή του χώρου ένθα η διαμονή,

β) οι φιλοξενούμενοι δια χρονικόν διάστημα βραχύτερον των δέκα ημερών,

γ) οι νοσηλεύόμενοι εις κλινικάς, νοσοκομεία ή σανατόρια,
και δ) αϊ παιδικά κατασκηνώσεις των φιλανθρωπικών οργανώσεων.

Γ. Εκ φόρων, α'.
Αυτοτελών.

***Το εντός " " εδάφιο αντικατεστάθη ως άνω δια της παρ.1 του Ν.3238/1955(ΦΕΚ Α 125).

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ Α:

Ν.3238 της 18/20-5-55 (Α125). Περί της διαχειρίσεως δημοτικών ή κοινοτικών περιουσιών προερχομένων εξ ιδιωτικών βοσκών, και άλλων τινών διατάξεων.

Άρθρον 6.

1. Το πρώτον εδάφιον της παραγράφου. 1 του άρθρου 24 του Ν.Δ. 3033/54 αντικαθίσταται ως ακολούθως :

" 1. Επιβάλλεται τέλος υπέρ των δήμων και κοινοτήτων των περιφερειών της τέως διοικήσεως πρωτευούσης και του τέως δήμου θεσσαλονίκης πλην των δήμων Αθηναίων, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης ως και υπέρ των δήμων και κοινοτήτων, αίτινες έχουν χαρακτηρισθεί ως λουτροπόλεις ή οργανωμένοι αρχαιολογικοί τόποι"

2. Εις το υπό στοιχείον β' εδάφιον της παραγράφου 1 του άρθρου 24 του ν.δ. 3033/1954 λέξεις "β'κατηγορίας" αντικαθίσταται δια των λέξεων "β'τάξεως".

3. Εις το άρθρον 13 του Ν.Δ. 3033/1954 προστίθεται παράγραφος 8 έχουσα ούτω: "8. Το ως άνω τέλος επιτρέπεται να επιβληθεί και παρ' άλλων δήμων ή κοινοτήτων δι' αποφάσεως του συμβουλίου, υποκείμενη εις την έγκρισιν του νομάρχου".

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ Β:

ΝΔ 4260/1962 / Α-186 θέματα Υπ.Εσωτερικών-Νομαρχίες κλπ. (Βλ. ήδη Π.Δ. 197/78)

Άρθρον 35.-

1. Το πρώτον εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 24 του αυτού Β. Διατάγματος (άρθρον 24 ν.δ. 3033/1954 ως αντικατεστάθη και ετροποποιήθη δια των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 6 του νόμου 3238/1955 (1) αντικαθίσταται ως εξής:

Ι. Επιβάλλεται τέλος υπέρ των δήμων και κοινοτήτων:

Οίτινες έχουν ή ήθελον χαρακτηρισθή, κατά τας κειμένας διατάξεις, ως λουτροπόλεις ή οργανωμένοι αρχαιολογικοί τόποι.

Π. Εντός των διοικητικών ορίων των οποίων υπάρχουν αυτοτελείς συνοικισμοί λουτροπόλεων (ξενοδοχεία, εστιατόρια, μπαρ, κατοικίαι κ.λ.π.) διαρκούς ή εποχιακής λειτουργίας, προς εξυπηρέτησιν της εκμεταλλεύσεως και λειτουργίας εν γένει ιαματικών πηγών, ανεγνωρισμένων κατά νόμον ως τοιούτων, είτε τουριστικού είτε τοπικού ενδιαφέροντος.

ΙΙΙ. Υπέρ των Δήμων Αμαρουσίου, Γλυφάδας, Κηφισιάς, Παλαιού Φαλήρου, Χαϊδαρίου, Καλλιθέας, Χαλανδρίου, των Κοινοτήτων Βούλας, Βουλιαγμένης, Εκάλης, Ελληνικού, Καλαμακίου Λυκόβρυσης, Μελισσιών, Μεταμορφώσεως, Νέας Ερυθραίας, Νέας Πεντέλης, Πεντέλης, Πεύκης και Φιλοθέης της περιφέρειας των πρώην διοικήσεων πρωτεύουσας και του Δήμου Καλαμαριάς, της περιφέρειας του πρώην Δήμου Θεσσαλονίκης, εξαιρουμένων των εν ταις περιφέρειαις ταύταις (πρώην Διοικήσεως Πρωτεύουσας και πρώην Δήμου Θεσσαλονίκης) λοιπών δήμων και κοινοτήτων".

2. Εις την περίπτωσιν β' της παραγράφου 1 του αυτού άρθρου 24 η φράσις "από β' τάξεως και άνω" αντικαθίσταται δια της φράσεως "από α' τάξεως και άνω". Εις το τέλος δε της αυτής περιπτώσεως β' προστίθεται εδάφιον έχον ούτω: "Το κατά την περίπτωσιν β' τέλος επιτρέπεται να επιβάλλεται, δι' αποφάσεως του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου, και επί των ξενοδοχείων ύπνου β' τάξεως, ως και επί των ανηκόντων εις την αυτήν κατηγορίαν εστιατορίων, κυλικείων, οιομαγειρείων και κέντρων διασκεδάσεως".

Η ισχύς του παρόντος αρ. άρχεται από 1ης Ιανουαρίου 1963.

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ Γ:

Ν 127/1975 / Α-175 ;θέματα ΟΤΑ (διαφημίσεις, περιουσία κλπ.)

Άρθρον 7.

Η διάταξις του εδαφίου 1 της παρ. 1 του άρθρου 24 του Β.Δ.της 24.9./20.10.1958, ως τροποποιηθείσα ισχύει νυν, αντικαθίστανται ως κάτωθι:

" 1. Οίτινες έχουν ή ήθελον χαρακτηρισθή κατά τας κειμένας διατάξεις ως λουτροπόλεις ή οργανωμένοι αρχαιολογικοί τόποι ή τουριστικοί τόποι ή τόποι θερινής διαμονής".

Ν 339/1976 / Α-136 Τέλη παρεπιδημούντων (τέλη ξενοδοχείων υπέρ ΟΤΑ)

Άρθρον 4.

Αι διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 24 του Β. Δ. της 24. 9/20. 10. 1958, ως αντικατεστάθησαν υπό των άρθρων 35 του Ν. Δ. 4260/1962 και 7 του Ν. 127/1975 καταργούνται.

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ Δ:

Ν 658/1977 / Α-214 . Τροποποίηση διατάξεων περί φορολογίας-κινήτρων

ανάπτυξης ξενοδοχείων

Άρθρον 1.

1. Εξαιρούνται της φορολογίας της προβλεπομένης υπό του Ν.Δ. 254/73 "περί αναμορφώσεως της φορολογίας των κέντρων διασκεδάσεως και των κέντρων πολυτελείας", τα εστιατόρια, ταβέρνες, μπαρ και SNACK-BARS., άτινα λειτουργούν εντός ξενοδοχειακών επιχειρήσεων πάσης λειτουργικής μορφής (ξενοδοχεία, MOTELS, BUNGALOWS, ξενώνες επιπλωμένα διαμερίσματα) και κατηγορίας πλην των λειτουργούντων εις ξενοδοχειακός επιχειρήσεις κατεταγμένας υπό του ΕΟΤ εις την κατηγορίαν πολυτελείας.

2. Η ισχύς του παρόντος άρθρου άρχεται από 1ης Ιανουαρίου 1977. Τυχόν καταβληθείς φόρος μέχρι δημοσιεύσεως του παρόντος δεν επιστρέφεται.

Άρθρον 2.

Εις τας διατάξεις των αρθρ. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 12 και 14 του Ν.Δ. 1313/72 "περί μέτρων ενισχύσεως της τουριστικής αναπτύξεως", ως ετροποποιήθη και συνεπληρώθη δια του Ν.Δ. 1378/73 "περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του Ν.Δ. 1313/72 "περί μέτρων ενισχύσεως της τουριστικής αναπτύξεως", οι όροι "ξενοδοχειακά επιχειρήσεις και "ξενοδοχεία" αντιστοίχως, περιλαμβάνουν τας επιχειρήσεις πάσης λειτουργικής μορφής (ξενοδοχεία κλασσικής μορφής, ΜΟΤΕΕ8, ΒΟΝΟΑΕΟ^δ, ξενώνες επιπλωμένα διαμερίσματα και οικοτροφεία), αίτινες είναι μέλη του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου της Ελλάδος και λειτουργούν δυνάμει οριστικής ή προσωρινής αδείας του ΕΟΤ.

Άρθρον 3.

Τα εδάφια α) και β) της παρ. 1 του αρθρ. 1 του Νόμου 339/76 "περί επιβολής υπέρ δήμων και κοινοτήτων τέλους διαμονής παρεπιδημούντων, επί των εκδιδομένων λογαριασμών και επί των λουομένων εις φυσικάς ιαματικές πηγάς" αντικαθίστανται ως ακολούθως:

"α) Τέλος διαμονής παρεπιδημούντων, εφ' όσον η διαμονή διαρκεί έλαττον του εξαμήνου, οριζόμενον εις 5% επί του καταβαλλομένου μισθώματος κλίνης, ενοικιαζομένου δωματίου, διαμερίσματος, χώρου ή θέσεως εις οργανωμένην κατασκήνωσιν CAMPING).

Το τέλος βαρύνει τον μισθωτήν εισπράττεται δε υποχρεωτικώς υπό του εκμισθωτού, αποδιδόμενον ευθύνη αυτού εις τον δικαιούχον δήμον ή κοινότητα. Ειδικώς προκειμένου περί ξενοδοχειακών επιχειρήσεων πάσης λειτουργικής μορφής (ξενοδοχείων, MOTELS, BUNGALOWS, ξενώνων και επιπλωμένων διαμερισμάτων) και πάσης κατηγορίας, το τέλος διαμονής παρεπιδημούντων καθορίζεται εις ποσοστόν 3% επί της τιμής κλίνης, συμβεβαιούμενον και συνεισπραττόμενον μετά του φόρου κύκλου εργασιών προσαυξανόμενον κατά το άνω ποσοστόν, και αποδιδόμενον εις τον δικαιούχον Δήμον ή Κοινότητα υπό του υπόχρεου δια την είσπραξιν αυτού επιχειρηματίου εντός της προθεσμίας αποδόσεως του Φ.Κ.Ε. Ο δικαιούχος Δήμος ή Κοινότης δεν διενεργεί έλεγchon των στοιχείων εισπράξεων εκ διανυκτερεύσεων, αρκούμενος εις τον υπό του Δημοσίου έλεγchon των στοιχείων εισπράξεως του Φ.Κ.Ε. Εν

περιπτώσει μη καταβολής εντός της ως άνω προθεσμίας, το τέλος βεβαιούται υπό του δικαιούχου Δήμου ή Κοινότητας επί τη βάση των περί Φ.Κ.Ε. στοιχείων της οικείας οικον. εφορίας και εισπράττεται κατά τας εκάστοτε περί εισπράξεως των δημοτικών και κοινοτικών εσόδων διατάξεις, προσηυξημένον κατά ποσοστόν 1% δι' έκαστον μήνα καθυστερήσεως. Η προσαύξησις δεν δύναται να υπερβή το 50% του αρχικώς βεβαιωθέντος χρέους.

β) Τέλος επί των εκδιδόμενων λογαριασμών των εστιατορίων, κυλικείων, οινομαγειρειών πολυτελείας και κέντρων διασκεδάσεως κατηγορίας Α' ή ανωτέρας (πλην των τοιούτων άτινα λειτουργούν εντός ξενοδοχειακών, επιχειρήσεων πάσης λειτουργικής μορφής), οριζόμενον εις ποσοστόν 5% επί τούτων. Το τέλος τούτο βαρύνει τον εις εξόφλησιν του λογαριασμού υπόχρεων, εισπράττεται δε υποχρεωτικώς υπό του εκδίδοντος τον λογαριασμόν και αποδίδεται υπ' ευθύνη αυτού εις τον δικαιούχον Δήμον ή Κοινότητα. Το κατά την προηγουμένην περίπτωσην τέλος επιτρέπεται να επιβάλλεται, δι' αποφάσεως του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου και επί των εστιατορίων, κυλικείων, οινομαγειρειών και κέντρων διασκεδάσεως Β' κατηγορίας, πλην των τοιούτων, άτινα λειτουργούν εντός ξενοδοχειακών επιχειρήσεων πάσης λειτουργικής μορφής".

***ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ: Η παρ.6 του άρθρου 54 του Ν. 1416/1984 (Α 18), η οποία καταργήθηκε με την παρ.7 του άρθρου 26 του Ν. 1828/1989 (Α 2) όριζε ότι:

" Η αληθής έννοια των διατάξεων του άρθρου 3 του νόμου 658/1977 με τις οποίες εξαιρούνται από την επιβολή των τελών επί των εκδιδόμενων λογαριασμών του εδαφ. β του άρθρου αυτού τα λειτουργούν τα εντός ξενοδοχειακών επιχειρήσεων κάθε λειτουργικής μορφής εστιατόρια, κυλικεία, οινομαγειρεία πολυτέλειας και κέντρα διασκέδασης κατηγορίας Α η ανώτερης ή και Β μετά τήρηση της διαδικασίας του εδαφίου αυτού, είναι ότι: Τα καταστήματα αυτό εξαιρούνται από το τέλος, εφόσον εξυπηρετούν κατά κύριο λόγο τους ενοίκους της ξενοδοχειακής επιχείρησης.

Στην εξαίρεση δεν υπάγονται τα καταστήματα αυτά όταν επεκτείνονται σε κοινόχρηστους χώρους (πεζοδρόμια, πλατείες, δημοτικά πάρκα, αρχαιολογικούς χώρους) καθώς και όταν έχουν ανεξάρτητη είσοδο".

Άρθρον 4.

Καταρτισθείσαι συμβάσεις μεταξύ των δικαιούχων, των, περί των το άρθρον 3 του παρόντος Νόμου, τελών, Δήμων και Κοινοτήτων και των ενοικιαστών φόρων, εξακολουθούν ισχύουσαι μέχρι 31. 12. 1977.

Άρθρον 5.

Καταργούνται αι διατάξεις:

α) Του άρθρου 9 του Ν.Δ. 1313/72 "περί μέτρων ενισχύσεως της τουριστικής αναπτύξεως" ως ετροποποιήθησαν δια των παρ. 1 και 2 του άρθρου 63 του Ν. 12/75 "περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως φορολογικών και άλλων τινών συναφών διατάξεων" και

β) Του άρθρου 3 του Ν. 339/76 "περί επιβολής υπέρ Δήμων και Κοινοτήτων τέλους διαμονής παρεπιδημούντων, επί των εκδιδόμενων λογαριασμών και επί των λουομένων εις φυσικά ιαματικός πηγάς".

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ Ε:

1080/1980 / Α-246 Μεταβολές της νομοθεσίας περί εσόδων ΟΤΑ κλπ.

Άρθρον 6.

Τέλος διαμονής παρεπιδημούντων.

1. Το, υπό των διατάξεων του άρθρου 1 του Ν. 339/1976 "περί επιβολής υπέρ δήμων και κοινοτήτων τέλους διαμονής παρεπιδημούντων, επί των εκδιδομένων λογαριασμών και επί των λογαριασμών εις φυσικάς ιαματικές πηγάς", ως αύται αντικατεστάθησαν υπό των διατάξεων του άρθρου 3 του Ν.858/1977 "περί αντικαταστάσεως, τροποποιήσεως και συμπληρώσεως διατάξεων τινών αφορωσών εις τας ξενοδοχειακός επιχειρήσεις της χώρας", υπέρ δήμων και κοινοτήτων προβλεπόμενον **τέλος διαμονής παρεπιδημούντων** ορίζεται από 1ης Ιανουαρίου 1982 εις ποσοστόν τέσσαρα και ήμισυ **επί τοις εκατόν (4,5 ο/ο)** επί του μισθώματος κλίνης δια τας ξενοδοχειακός επιχειρήσεις πάσης λειτουργικής μορφής (ξενοδοχείων, MOTLS, BUNGALOWS, ξενώνων και επιπλωμένων διαμερισμάτων) και πάσης κατηγορίας.

2. Το τέλος, διαμονής, παρεπιδημούντων, περί ου αί διατάξεις του άρθρου 1 του Ν. 339/1976, ως αντικατεστάθησαν υπό των διατάξεων του άρθρου 3 του Ν. 658/1977, δύναται να επιβάλλεται πλην των εν άρθρω 2 παρ. 1 του Ν. 339/1976 αναφερομένων και υπό των λοιπών δήμων και κοινοτήτων της χώρας κατόπιν αποφάσεως του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου. Η περί επιβολής του τέλους απόφασις του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου των δήμων και κοινοτήτων τούτων λαμβάνεται μέχρι τέλους Ιουνίου, και ισχύει από 1ης Ιανουαρίου του επομένου έτους. Εάν η απόφασις αύτη ληφθή μετά το τέλος Ιουνίου, ισχύει από 1ης Ιανουαρίου του μεθεπομένου έτους.

3. Το τέλος βαρύνει τον διαμένοντα πελάτην, αναγράφεται επί των εκδιδομένων, κατά τας κειμένας διατάξεις αποδείξεων και εισπράττεται υπό του εκμισθωτού.

4. Το εκ ποσοστού πέντε επί τοις εκατόν (5 ο/ο) τέλος προκειμένου περί ενοικιαζόμενων δωματίων, διαμερίσματος, χώρου ή θέσεως εις οργανωμένων κατασκήνωσιν (CAMPING), καταβάλλεται υπό του εκμισθωτού εις το οικείων δημοσιών ή δημοτικών ταμείων, υπέρ του δικαιούχου δήμου ή κοινότητας, εντός του πρώτου δεκαημέρου του επομένου από της εισπράξεως μηνός, υποβαλλομένης άμα εις τον δικαιούχον δήμον ή κοινότητα εντός της αυτής προθεσμίας δηλώσεως καταβολής του αναλογούντος τέλους επί των μισθωμάτων του αμέσως προηγουμένου μηνός. Εις την δήλωσιν αναγράφεται το ονοματεπώνυμον ή η επωνυμία, το επάγγελμα και η διεύθυνσις του υπόχρεου, ο μην τον οποίον αφορά αύτη, το υποκείμενον εις το τέλος συνολικόν ποσόν μισθωμάτων και το οφειλόμενον τέλος. Ο δημόσιος ταμίας υποχρεούται να αποδίδη εις τον δικαιούχον δήμον ή κοινότητα το εισπραττόμενον ποσόν εντός του πρώτου δεκαημέρου του επομένου από της εισπράξεως μηνός.

***ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ: Σύμφωνα με τις παρ.7 και 8 του άρθρου 17 του Ν.2130/1993 (ΦΕΚ Α 62) ορίζεται ότι:"Με την επιφύλαξη της παρ. 4 του άρθρου 6 του ν. 1080/1980 το τέλος διαμονής παρεπιδημούντων προκειμένου περί ενοικιαζόμενων δωματίων, διαμερίσματος, χώρου ή θέσεως σε οργανωμένη κατασκήνωση (CAMPING) καταβάλλεται μέσα στην προθεσμία απόδοσης του φόρου

προστιθέμενης αξίας εφόσον οι υπόχρεοι υπόκεινται στον φόρο αυτόν. Οι διατάξεις της παραγράφου αυτής εφαρμόζονται αναλόγως και για την καταβολή του τέλους επί των ακαθαρίστων εσόδων κέντρων διασκεδάσεως, εστιατορίων κ.λπ. Οι ανωτέρω επιχειρήσεις υποχρεούνται συγχρόνως με την καταβολή του τέλους να υποβάλλουν στον οικείο δήμο ή κοινότητα εκτός από την δήλωση της παρ. 4 του άρθρου 6 του ν.1080/1980 και αντίγραφο του οικείου εκκαθαριστικού σημειώματος του Φ.Π.Α."

5. Επί μη υποβολής ή υποβολής ανακριβούς ή εκπροθέσμου δηλώσεως ή μη καταβολής ή ελλιπούς ή εκπροθέσμου καταβολής του τέλους, επιβάλλεται εις βάρος του υπόχρεου κατά τας κειμένας διατάξεις, βάσει των παρεχομένων εις τον δήμον ή την κοινότητα υπό της αρμοδίας οικονομικής εφορίας σχετικών στοιχείων και πρόστιμον "ίσου προς το δύο επί τοις εκατό (2%) του τέλους" δι' έκαστον μήνα καθυστερήσεως, μη δυνάμενον να υπερβή το ισόποσον του τέλους.

***Αντί "ίσου προς το δέκα επί τοις εκατό (10%) του τέλους" τέθηκε η φράση "ίσου προς το δύο επί τοις εκατό (2%) του τέλους με την παρ.1 αρθρ. 18 Ν.2946/2001,ΦΕΚ Α 224/8.10.2001.

"6. "Για ξενοδοχειακές επιχειρήσεις κάθε λειτουργικής μορφής και κατηγορίας, όπως ξενοδοχεία, MOTELS, BUNGALOWS, ξενώνες και επιπλωμένα διαμερίσματα, το κατά την παράγραφο 1 τέλος εισπράττεται απ' αυτές και καταβάλλεται στην αρμόδια Δ.Ο. Υ. ή το δημοτικό ταμείο υπέρ του δικαιούχου δήμου ή κοινότητας μέσα στην ίδια προθεσμία απόδοσης του φόρου προστιθέμενης αξίας".

***Το εντός " " πρώτο εδάφιο αντικαταστάθηκε ως άνω με την παρ.6 του άρθρου 17 του Ν.2130/1993 (ΦΕΚ Α 62)

Το δημόσιο ταμείο υποχρεούται να αποδίδει απευθείας το εισπραττόμενο ποσό στο δικαιούχο δήμο ή κοινότητα. Οι παραπάνω επιχειρήσεις υποχρεούνται να υποβάλλουν δήλωση συγχρόνως με την καταβολή του τέλους στο δικαιούχο δήμο ή κοινότητα με τα στοιχεία που ορίζει η παράγραφος 4 και ο οποίος δικαιούται να ενεργεί έλεγχο των στοιχείων της δήλωσης. Οι διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου εφαρμόζονται αναλόγως και στην περίπτωση της παραγράφου αυτής".

***Η εντός " " παρ. 6 αντικαταστάθηκε ως άνω με την παρ. 1 του άρθρου 53 του Ν. 1416/1984 (ΦΕΚ Α 18)

7. Το τέλος του παρόντος άρθρου δεν δύναται να επιβληθή δια περιορισμένον χρονικόν διάστημα εντός του αυτού οικονομικού έτους.

"8. Τα εξουσιοδοτημένα όργανα των δήμων και κοινοτήτων μπορούν οποτεδήποτε να κάνουν έλεγχο στους χώρους λειτουργίας των επιχειρήσεων, που υπάγονται στο τέλος αυτό, για την τήρηση των στοιχείων, που απαιτούνται από το νόμο για την είσπραξη του τέλους. Ο τρόπος και η διαδικασία ελέγχου καθορίζονται με κοινή απόφαση των Υπουργών Προεδρίας της Κυβέρνησης, Εσωτερικών και Οικονομικών.

9. Επιχείρηση που διατηρεί περισσότερα από ένα καταστήματα που υπάγονται στο τέλος αυτό, υποχρεούται να υποβάλλει χωριστή δήλωση στους δήμους ή κοινότητες, στη διοικητική περιφέρεια των οποίων λειτουργεί το κάθε κατάστημα".

***Οι εντός " " παρ. 8 και 9 προστέθηκαν με την παρ.3 του άρθρου 53 του Ν. 1416/1984 (ΦΕΚ Α 18)

10. Δη' αποφάσεως του Υπουργού των Εσωτερικών καθορίζεται πάσα αναγκαία λεπτομέρεια δια την εφαρμογών των διατάξεων του παρόντος άρθρου.

***Η παλαιά παράγραφος 8 έλαβε αριθμό 10 με την παρ.2 του άρθρου 53 του Ν. 1416/1984 (ΦΕΚ Α 18)

Άρθρον 7.

Τέλος επί των ακαθαρίστων εσόδων κέντρων διασκεδάσεως, εστιατορίων κλπ.

1. Το υπό των διατάξεων του άρθρου 1 παρ. 1 εδάφη, β' του Ν. 339/1976, ως αντικατεστάθησαν υπό των διατάξεων του άρθρου 3 του Ν. 658/1977, προβλεπόμενον τέλος υπέρ δήμων και κοινοτήτων υπολογίζεται από 1ης Ιανουαρίου 1981 επί των ακαθαρίστων εσόδων των εν αυταίς αναφερομένων επιχειρήσεων. **"Στα ακαθάριστα έσοδα περιλαμβάνονται γενικά όλα τα έσοδα της επιχείρησης από τις πωλήσεις, με οποιοδήποτε τρόπο, των ειδών που διαθέτουν"**.

***Το εντός " " τελευταίο εδάφιο στην παρ.1 προστέθηκε με την παρ.1 του άρθρου 54 του Ν.1416/1984 (ΦΕΚ Α 18)

2. *** Η παρ. 2 καταργήθηκε με την παρ.7 του άρθρου 26 του Ν.1828/1989 (Α 2).

3. Το κατά την παράγραφαν 1 τέλος δύναται να επιβάλλεται εις τας εν αυτή και τη παρ. 2 αναφερομένας περιπτώσεις και υπό των λοιπών δήμων και κοινοτήτων δι αποφάσεως του συμβουλίου των, άνευ συνδρομής προϋποθέσεως τίνος από 1. 1. 1981.

4. Η περί επιβολής του τέλους απόφασις του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου των δήμων και κοινοτήτων τούτων, λαμβάνεται προ της ενάρξεως του οικονομικού έτους.

5. Το τέλος βαρύνει τον πελάτην και αναγράφεται διακεκριμένους εις τα εκδιδόμενα, κατά τας κειμένας διατάξεις, στοιχεία, εισπράττεται δε υπό του εκδίδοντος τον λογαριασμόν, ο οποίος υποχρεούται να καταβάλη τούτο εις το οικείον δημόσιον ή δημοτικόν ταμείον, υπέρ του δικαιούχου δήμου ή κοινότητας. "Όπου ο νόμος δεν προβλέπει την έκδοση στοιχείων, ο δήμος ή η κοινότητα μπορεί με απόφαση του συμβουλίου του να επιβάλει την υποχρέωση τήρησης τριπλοτύπων λογαριασμών που θεωρούνται από αυτόν".

***Το εντός "" τελευταίο εδάφιο στην παρ.5 προστέθηκε με την παρ.2 του άρθρου 54 του Ν. 1416/1984 (ΦΕΚ Α 18)

"6.Οι διατάξεις των παρ. 4,5,7,8,9 και 10 του προηγούμενου άρθρου εφαρμόζονται αναλόγως και για το τέλος αυτού του άρθρου".

***Η εντός παρ. 6 αντικαταστάθηκε ως άνω με την παρ.3 του άρθρου 54

Ν.1416/1984(ΦΕΚΑ18)

7. Δι' αποφάσεως του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου δύναται να επιβληθή τέλος επί των λουομένων εις φυσικάς ιαματικές πηγάς, οριζόμενον από δέκα επί τοις εκατόν (10 %) έως δέκα πέντε επί τοις εκατόν (15 %) επί του αντιτίμου εκάστης λούσεως, το οποίον βαρύνει τον πελάτην, ως λούσεων νοουμένων και των εισπνοών ατομικών ή ομαδικών, ως και των ρινοπλύσεων. Η ισχύς της επιβαλλούσης το τέλος αποφάσεως, άρχεται μετά παρέλευσιν τριμήνου από της κοινοποιήσεως της εις τους εκμεταλλεόμενους τας ανωτέρω πηγάς.

8. Δεν επιτρέπεται η δι' ενοικιάσεως ανάθεσις της βεβαιώσεως και εισπράξεως των τελών του παρόντος και του προηγούμενου άρθρου.

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤ:

1416/1984 / Α-18 Διοικητική Αποκέντρωση-Έπαρχοι-ΟΤΑ-Υπάλληλοι-κλπ διάφορα.
Άρθρο 54

Τέλος επί των ακαθαρίστων εσόδων κέντρων διασκέδασης εστιατορίων κλπ.

1. Στην παράγραφο 1 του άρθρου 7 του νόμου 1080/1980 προστίθεται εδάφιο ως εξής:

"Στα ακαθάριστα έσοδα περιλαμβάνονται γενικά όλα τα έσοδα της επιχείρησης από τις πωλήσεις, με οποιοδήποτε τρόπο, των ειδών που διαθέτουν".

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ Ζ:

Ν 1416/1984 / Α-18 Διοικητική Αποκέντρωση-Επαρχοι-ΟΤΑ-Υπάλληλοι-κλπ διάφορα.

Άρθρο 54

Τέλος επί των ακαθαρίστων εσόδων κέντρων διασκέδασης εστιατορίων κλπ.

1. Στην παράγραφο 1 του άρθρου 7 του νόμου 1080/1980 προστίθεται εδάφιο ως εξής:

"Στα ακαθάριστα έσοδα περιλαμβάνονται γενικά όλα τα έσοδα της επιχείρησης από τις πωλήσεις, με οποιοδήποτε τρόπο, των ειδών που διαθέτουν".

ΤΕΛΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

Ν 2539/1997 / Α-244 ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΤΟΠΙΚΗΣ
ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ 339/1976

Άρθρο 20

Τέλος επί των ακαθάριστων εσόδων εστιατορίων κλπ

Το εδάφιο β' της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του ν. 339/1976 (ΦΕΚ 136Α'), όπως αντικαταστάθηκε με το εδάφιο β' του άρθρου 3 του ν. 658/1977(ΦΕΚ 214 Α') και την παράγραφο 6 του άρθρου 26 του ν. 1828/1989 (ΦΕΚ 2Α'), αντικαθίσταται από 1.1.1998 ως εξής:

"Επιβάλλεται υπέρ των δήμων και κοινοτήτων στην περιφέρεια των οποίων ισχύει το σύστημα του αντικειμενικού προσδιορισμού της αξίας των ακινήτων, τέλος σε ποσοστό δύο τοις εκατό (2%) στα ακαθάριστα έσοδα των: α) κάθε είδους, μορφής και ονομασίας καταστημάτων στα οποία πωλούνται για κατανάλωση εντός του καταστήματος ή σε πακέτο, φαγητά, ποτά, καφές, αναψυκτικά, γαλακτοκομικά προϊόντα και γλυκίσματα, εφόσον κατά την άδεια που έχει εκδοθεί, διαθέτουν πάγκους ή τραπεζοκαθίσματα εντός ή και εκτός του καταστήματος, β) ζυθοπωλείων και μπαρ ανεξαρτήτως ιδιαίτερης ονομασίας και κατηγορίας, γ) καντινών."

Στο ανωτέρω τέλος υπάγονται και τα κέντρα διασκέδασης και τα καταστήματα των πιο πάνω περιπτώσεων που λειτουργούν μέσα σε ξενοδοχειακές επιχειρήσεις κάθε λειτουργικής μορφής και κατηγορίας, καθώς και τα οργανωμένα τμήματα των SUPER MARKETS, στα οποία πωλούνται έτοιμα φαγητά.

Προκειμένου για νυχτερινά κέντρα, αίθουσες χορού και άλλα καταστήματα με ποτά και θέαμα, καφωδεία, κέντρα διασκέδασης (καμπαρέ, νάιτ κλαμπ, κοσμικές ταβέρνες, μπουάτ) και χορευτικά κέντρα με μουσική, το ανωτέρω τέλος επιβάλλεται σε ποσοστό πέντε τοις εκατό (5%).

Στους δήμους και στις κοινότητες στην περιοχή των οποίων δεν ισχύει ο σύστημα του αντικειμενικού προσδιορισμού της αξίας των ακινήτων, το ανωτέρω τέλος μπορεί να επιβάλλεται με απόφαση του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου.

Αν σε τμήμα δήμου ή κοινότητας ισχύει το σύστημα αντικειμενικού προσδιορισμού της αξίας των ακινήτων ειδικά και μόνο για το τμήμα αυτό εφαρμόζεται η διάταξη του πρώτου εδαφίου του παρόντος άρθρου.

Το ανωτέρω τέλος μπορεί να επιβάλλεται με απόφαση του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου και στις παρακάτω κατηγορίες καταστημάτων:

- α. Τουριστικών ειδών.
- β. Ειδών λαϊκής τέχνης.
- γ. Ενθυμίων και δώρων.
- δ. Ενοικιάσεως σκαφών αναψυχής τοπικού χαρακτήρα, θαλάσσιων ποδηλάτων, ιστιοσανίδων, ειδών χρησιμοποιούμενων στην παραλία.
- ε. Ειδών που χρησιμοποιούνται στη θάλασσα από τους λουόμενους.
- στ. Ειδών "σπορ", "σκι" και "ορειβασίας".
- ζ. Σχολών εκμάθησης θαλάσσιων σπορ.
- η. Ενοικιάσεις αυτοκινήτων, μοτοποδηλάτων και ποδηλάτων.

Το τέλος βαρύνει τον πελάτη και αναγράφεται ξεχωριστά στα εκδιδόμενα κατά τις κείμενες διατάξεις στοιχεία, εισπράττεται δε από αυτόν που εκδίδει το λογαριασμό, ο οποίος υποχρεούνται να το καταβάλει στο οικείο δημόσιο ή δημοτικό ταμείο υπέρ του δικαιούχου δήμου ή κοινότητας.

ΛΙΑ:

Από την παραπάνω νομοθεσία παρατηρούμε τα εξής:

Ο νομοθέτης με τον Ν. Δ. 3033 της 6/14-10-54 (Α 258), «Περί των εσόδων των δήμων και κοινοτήτων», έχει στόχο την παροχή εσόδων προς την τότε τοπική αυτοδιοίκηση. Τα έσοδα αυτά έχει στόχο να τα πάρει από τους παρεπιδημούντες» και όχι από τους πολίτες του Δήμου ή της κοινότητας. Αυτό το πετυχαίνει τοποθετώντας την επιβάρυνση της τιμής του τουριστικού προϊόντος εις τας «κλίνας», καθώς και στην παροχή των προσφερομένων

αγαθών (τροφίμων - ποτών). Εξαιρούσε μάλιστα τα προϊόντα που κατανάλωναν οι υπάλληλοι και οι οικείοι. Επίσης απάλλασσε από την επιβάρυνση όσους διέμεναν πάνω από έξι μήνες στην πόλη. Ο νομοθέτης έκανε ιδιαίτερη αναφορά στις «λουτροπόλεις» και στους «αρχαιολογικούς τόπους», θεωρώντας ακόμα μία φορά ότι ο στόχος ήταν καθαρά οι τουρίστες. Επίσης δεν συμπεριλάμβανε τις μεγάλες πόλεις, όπως την Αθήνα τον Πειραιά και την Θεσσαλονίκη, όντας αστικά κέντρα με το σκεπτικό ότι δεν θα έπρεπε να επιβαρύνει τους πολίτες που πήγαιναν σε αυτές να κάνουν τις διάφορες εργασίες τους.

Με τον ΝΔ 4260/1962 / Α-186 Θέματα Υπ.Εσωτερικών-Νομαρχίες κλπ., που τροποποιεί τον αρχικό νόμο, επιβάλλει για πρώτη φορά «τέλος», σε επιχειρήσεις του κλάδου Εστίασης και Αναψυχής.

Παραμένει όμως ο χαρακτηρισμός «τουριστικού ενδιαφέροντος», δηλώνοντας ακόμα μία φορά το σκεπτικό του νομοθέτη. Ότι τα έσοδα της τοπικής αυτοδιοίκησης, δεν πρέπει να επιβαρύνουν τον ντόπιο καταναλωτή. Στη συνέχεια ο νομοθέτης δεν αρκείται στις περιφέρειες των νομών Θεσσαλονίκης και Αττικής όπου είχε αρχικά ισχύσει, προχωρά σε όλη την επικράτεια (εκτός των Δήμων Αθηναίων, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης), προφανώς επειδή τα έσοδα των προηγούμενων δήμων είναι ελκυστικά για τους υπολοίπους.

Και εδώ παραμένει η εξαίρεση των μεγάλων δήμων (Αθηνών, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης). Όμως το καταφανέστατο είναι ότι διατηρείται ύψος «τουριστικού τέλους» καθώς στην τροποποίηση του Ν 127/1975 / Α-175, Άρθρο 7, αναφέρει: «Οίτινες έχουν ή ήθελον χαρακτηρισθή κατά τας κειμένας διατάξεις ως λουτροπόλεις ή οργανωμένοι αρχαιολογικοί τόποι ή τουριστικοί τόποι ή τόποι θερινής διαμονής"».

Ενώ η επιβολή του τέλους στα ξενοδοχεία είχε οριστεί στο 5%, έρχεται σκεπτόμενος την μεγάλη επιβάρυνση του τουριστικού προϊόντος να «δώσει κίνητρα» με τον Ν 658/1977/Α-214. Χαρακτηριστικός ο τίτλος του νομοθετήματος: «Τροποποίηση διατάξεων περί φορολογίας-κινήτρων ανάπτυξης ξενοδοχείων».

Η μείωση του «τέλους» ανέρχεται σε ποσοστό 2%, δηλαδή η επιβολή του τέλους στα ξενοδοχεία γίνεται 3 %, ενώ παραμένει η επιβάρυνση 5% στην κατηγορία Α' των καταστημάτων εστίασης και αναψυχής. «... Τέλος επί των εκδιδομένων λογαριασμών των εστιατορίων, κυλικείων, ονομαγειρείων πολυτελείας και κέντρων διασκεδάσεως κατηγορίας Α' ή ανωτέρας (πλην των τοιούτων άτινα λειτουργούν εντός ξενοδοχειακών, επιχειρήσεων πάσης λειτουργικής μορφής), οριζόμενον εις ποσοστόν 5% επί τούτων. Το τέλος τούτο βαρύνει τον εις εξόφλησιν του λογαριασμού υπόχρεων, εισπράττεται δε υποχρεωτικώς υπό του εκδίδοντος τον λογαριασμόν και αποδίδεται υπ' ευθύνη αυτού εις τον δικαιούχον Δήμον ή Κοινότητα. »

Ο νόμος αυτός δίνει την δυνατότητα να επεκταθεί το «τέλος» και στις υπόλοιπες κατηγορίες των καταστημάτων του κλάδου. «... Το κατά την προηγούμενη περίπτωση τέλος επιτρέπεται να επιβάλλεται, δι' αποφάσεως του

δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου και επί των εστιατορίων, κυλικείων, ονομαγειρείων και κέντρων διασκεδάσεως Β' κατηγορίας, πλην των τοιούτων, άτινα λειτουργούν εντός ξενοδοχειακών επιχειρήσεων πάσης λειτουργικής μορφής".

Στην εξαίρεση δεν υπάγονται τα καταστήματα αυτά όταν επεκτείνονται σε κοινόχρηστους χώρους (πεζοδρόμια, πλατείες, δημοτικά πάρκα,

αρχαιολογικούς χώρους) καθώς και όταν έχουν ανεξάρτητη είσοδο».

Ο νόμος 1080/1980, ουσιαστικά διαφοροποιεί το ποσοστό των ξενοδοχείων από 3% σε 4,5% και καθιερώνει το «τέλος» στα καταστήματα του κλάδου μας.

Ο τελευταίος νόμος Ν 2539/1997 / Α-244 ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ οριστικοποιεί το «τέλος» σε όλες τις κατηγορίες και τα είδη των καταστημάτων του κλάδου, μειώνοντας το τέλος από 5% σε 2%. Προηγήθηκε εξαίρεση στα είδη που καταναλώνονταν εκτός των καταστημάτων (πακέτο).

Σήμερα όλα τα είδη που πουλούν τα καταστήματα του κλάδου μας (με εξαίρεση τα καταστήματα εντός λιμενικών ζωνών και σε περιοχές που δεν υπάρχει αντικειμενικός προσδιορισμός) επιβαρύνονται με ποσοστό 2%, ανεξαρτήτως αν είναι καθήμενοι πελάτες ή περαστικοί (πακέτο).

Από τον αρχικό συλλογισμό του νομοθέτη έχουν αλλάξει σχεδόν τα πάντα. Το «τέλος παρεπιδημούντων», έγινε φόρος, όπως άλλωστε το αναφέρει και ο τίτλος του Ν.658/1977 / Α-214: «Τροποποίηση διατάξεων περί φορολογίας-κινήτρων ανάπτυξης ξενοδοχείων» καθώς και αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας (2626/80,3990/87,1654/64,2626/80,3247/92,3990/87, 2817/2000).

Ο Φόρος αυτός μάλιστα είναι φόρος εισοδήματος, ο οποίος επιβάλλεται «...στα ακαθάριστα έσοδα των α) κάθε είδους, μορφής και ονομασίας καταστημάτων στα οποία πωλούνται για κατανάλωση εντός του καταστήματος ή σε πακέτο, φαγητά, ποτά, καφές, αναψυκτικά, γαλακτοκομικά προϊόντα και γλυκίσματα, εφόσον κατά την άδεια που έχει εκδοθεί, διαθέτουν πάγκους ή τραπεζοκαθίσματα εντός ή και εκτός του καταστήματος, β) ζυθοπωλείων και μπαρ ανεξαρτήτως ιδιαίτερης ονομασίας και κατηγορίας, γ) καντινών.» καθώς και στα κέντρα διασκέδασης .

Επιπλέον η φορολόγηση αυτή επειδή εφαρμόζεται μόνο σε μία κατηγορία πολιτών, αποτελεί παράβαση του άρθρου 4 παρ. 5 του Συντάγματος «... Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους».

Ένα σοβαρότατο ζήτημα προκύπτει από την άνιση αυτή φορολόγηση. Προκύπτει θέμα αθέμιτου ανταγωνισμού.

Συγκεκριμένα :

Τα καταστήματα Ψιλικών, Αναπηρικά περίπτερα, Μίνι Μάρκετ, Σούπερ μάρκετ, Πρατήρια Βενζίνης, Πρατήρια Άρτου, Ζαχαροπλαστεία και «καταστήματα που δεν διαθέτουν πάγκους ή τραπεζοκαθίσματα εντός ή και εκτός του καταστήματος» (Ν 2539/1997), καθώς και καταστήματα που βρίσκονται στην Λιμενική Ζώνη με την ίδια ακριβώς χρήση με τα καταστήματα του κλάδου μας πουλούν ανταγωνιστικά προϊόντα όπως: Αναψυκτικά, γλυκά, καφέδες καθώς και ποικιλία τροφίμων και ποτών.

Από τις παραπάνω περιπτώσεις των καταστημάτων που δεν επιβάλλεται Δημοτικός Φόρος, γίνεται σαφές ότι:

Α) οι τιμές που πουλούν τα προϊόντα τους είναι κατά 2% ή 5% μικρότερες , με αποτέλεσμα να ελκύουν περισσότερους καταναλωτές ή Β) τα περιθώρια κέρδους είναι μεγαλύτερα ή Γ) και τα δύο.

Γεννάται λοιπόν το ερώτημα:

Πως μπορεί να λειτουργήσει ο υγιής ανταγωνισμός με την επιβολή φόρου μόνο σε συγκεκριμένη κατηγορία καταστημάτων;

Ο τουρισμός μας κινδυνεύει και από την ακριβή παροχή υπηρεσιών...

Στην παγκόσμια κρίση που περνά η οικονομία του καταναλωτή, η ανταγωνιστικότητα επηρεάζεται κυρίως από το κόστος της παροχής υπηρεσιών του τουριστικού προϊόντος.

» Χαρακτηριστικά ήταν τα στοιχεία από το Παγκόσμιο Συμβούλιο Ταξιδιών και Τουρισμού (WTTC) απ' όπου προκύπτει ότι η Ελλάδα υπερφορολογεί την τουριστική δραστηριότητα.

Από τις 52 πόλεις του κόσμου που περιλαμβάνονται στη λίστα, η Αθήνα καταλαμβάνει την υψηλότερη θέση απόλυτης φορολογίας σε σχέση με τις πρωτεύουσες των μεσογειακών χωρών που ανταγωνίζονται τουριστικά την Ελλάδα.

«Οι πάσης φύσεως φόροι αποτελούν το 28% της συνολικής τιμής του συγκεκριμένου καλαθιού υπηρεσιών στην Αθήνα, τη στιγμή που στη Μαδρίτη το αντίστοιχο ποσοστό είναι μόνο 8%, στο Παρίσι, 18% και στη Ρώμη 23%.